

følgelig ogsaa paa det militære Omraade have en Nedgang i Udgifterne. Enhver, der kender en lille Smule til de Forhold, vil give mig Ret i, at der var ikke Tid til i Løbet af ganske faa Uger at gennemarbejde hele Systemet fra 1922 og fremsætte Ændringsforslag dertil. Man maatte have længere Tid, og derfor kunde der kun blive Tale om en foreløbig Nedsættelse for indeværende Finansaar.

Naar man ser paa Statsregnskabets Tal, hvad de militære Budgetter angaar — og nu holder jeg udenfor Bidragene til Pensionering og Forrentning og Amortisation af Ejendomme og Etablissementer —, er Udgifterne for 1926—27 for disse to Budgetter godt 46 Mill. Kr., og paa indeværende Aars Budget er vi nede paa under 40 Mill. Kr., men det er altsaa foreløbigt, indtil videre gælder det kun for indeværende Aar. Jeg har sagt, at det kom an paa, at man nu benyttede Sommeren — og den er blevet benyttet dertil — til at gennemgaa hele Systemet af 1922 med Ændringsforslag for Øje for at se, hvor meget vi kan fastholde af den foreløbige Besparelse paa mellem 6 og 7 Mill. Kr., som er opnaaet for indeværende Finansaar, og man maa naturligvis afvente og se — det varer for Resten ikke ret længe —, hvor langt vi efter Regeringens Mening kan komme ned fra 1926—27.

Jeg skal ikke røbe noget paa det nuværende Tidspunkt. Der har jo været forskellige Gætterier i Pressen og andre Steder, men jeg mener, at det er ganske urigtigt paa det nuværende Tidspunkt at komme ind paa at nævne blot nogle af de Ændringer til hele Forsvarsordningen af 1922, som man paatænker at stille Forslag om her i det høje Folkeeting.

For Resten kunde man jo fremføre den Betragtning — den højtærede Statsminister var noget inde derpaa —, naar man sammenligner Militærbudgetterne med de øvrige Budgetter, at det er de eneste Budgetter, som ikke er bragt i Højde med Pristallet, men er et godt Stykke derunder, medens der derimod for alle de øvrige Budgetter er en Stigning, for en Del af dem en Stigning af mange Hundrede Procent, saa jeg synes ikke, at Militærbudgetterne her i Danmark egentlig egner sig for den høje Patos og de stærke Udtalelser om Militarisme, og hvad der i det hele taget siges i denne Forbindelse. Der er ikke et eneste af de smaa Lande, som vi kan sammenlignes med, der er gaaet saa langt ned med Militæruddgifterne som Danmark. Men vi mener jo fra Venstres Side, hvad vi stadig

har udtalt, at der naturligvis ogsaa er et andet Hensyn at tage, nemlig at den Ordning, vi har, til enhver Tid er fuldt ud forsvarelig og i Overensstemmelse med hele vort Lands internationale Stilling.

Jeg vil ikke nu opholde mig videre ved disse to Budgetter, for jeg venter om ca. 14 Dage at kunne fremsætte her i det høje Folkeeting et Revisionsforslag til Forsvarsordningen af 1922.

Der er flere ærede Medlemmer, der har udtalt sig om det nye Garnisonssygehus, og i særlig Grad er det ærede Medlem Fru Elna Munch fremkommet med Udtalelser angaaende dette — det er jo ikke første Gang, vi debatterer det her i det høje Folkeeting, det har vi gjort adskillige Gange. Det lod til efter hendes Udtalelser, at hun var meget indigneret over, at dette Sygehus staaer fra det ene Aar til det andet uden at finde nogen praktisk Anvendelse. Nu vil jeg tillade mig at gøre Rede for min egen Stilling, idet jeg ikke skal komme ind paa dette nye Garnisonssygehus' Historie — det vil der ogsaa blive Lejlighed til senere, og for Resten har vi ogsaa tidligere debatteret det. Jeg vil gerne have Lov til at sige, at er der nogen, der har bestræbt sig for, at man saa hurtigt som muligt kunde faa dette nye Sygehus taget i Brug, saa er det mig, og jeg skal nærmere gøre Rede for, hvad jeg i den Henseende har foretaget mig.

Det er over 10 Aar siden, man begyndte at bygge dette Sygehus, det var jo, da det ærede Medlem Hr. P. Munch var Forsvarsminister. Det var kun budgetteret til at skulle koste mellem 1 og 2 Mill. Kr., men da jeg traadte til som Forsvarsminister i 1922, var der anvendt $4\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Det var i det hele taget en Tid, da man fra de ledendes Side ikke just havde saa stor Interesse for, hvad de forskellige Byggeforetagender, og hvad andet man havde med at gøre, kostede. I alt Fald stod Sygehuset i $4\frac{3}{4}$ Mill. Kr. i Efteraaret 1922.

Arbejdet var for en Tid standset, men jeg var klar over, at naar der var anvendt et saa stort Beløb som henimod 5 Mill. Kr., var det ganske meningsløst, at man ikke gjorde Sygehuset færdigt, saa at det kunde finde en praktisk Anvendelse. Derfor gik jeg meget hurtigt til Finansudvalget med Ændringsforslag, der gik ud paa, at de nødvendige Bevillinger maatte gives, for at Sygehuset kunde bygges færdigt, og jeg fandt Forstaaelse hos Finansudvalget, idet de nødvendige Bevillinger blev ydet. Og da jeg fratraadte, og vi fik et socialdemokratisk Ministerium i 1924, var Sygehuset saa godt som fuldstændig færdigt.